

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. P., narozený X, státní příslušnost X, naposledy pobytem v
Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51
Vyšní Lhoty, t.č. neznámého pobytu,
zastoupený: JUDr. Tomáš Plíhal, advokát se sídlem Sedláčkova
212/11, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie,
se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 26.8.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2021 č.j. KRPP-
99064-3/ČJ-2021-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Tomáši Plíhalovi se přiznává
odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8.228,-Kč, která mu bude
vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní
moci tohoto rozsudku na účet č. 2109959337/2700, VS: 03302021.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 26.8.2021** předanou k poštovní přepravě dne 13.9.2021 a soudu doručenu dne 15.9.2021, která neobsahovala žádný žalobní bod, se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2021 č.j. KRPP-99064-3/ČJ-2021-030022, kterým bylo rozhodnuto tak, že podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) se žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce se podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje na 60 (šedesát) dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce. Usnesením ze dne 1.11.2021 č.j. 17 A 83/2021-32 mu byl ustanoven zástupcem výše uvedený advokát JUDr. Tomáš Plíhal.
3. **V doplněné žalobě** ze dne 4.11.2021 žalobce konstatoval, že ze strany žalovaného bylo bez jakéhokoli důkazu dovozeno, že jsou splněny podmínky pro aplikaci § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, načež došlo k zajištění žalobce za účelem jako následného vyhoštění. Správní vyhoštění je jedním z nejvýraznějších zásahů do rodinného a soukromého života jakékoliv osoby. Větší intenzitu zásahu pak lze shledat u osoby, která má na daném území, ze kterého má být vyhoštěna, personální nebo majetkové vazby. Vybraná Judikatura Evropského soudu pro lidská práva, vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zohledňuje zejména rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, délku pobytu cizince, rozsah sociálních a kulturních vazeb, existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, a povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Zajištění za účelem správního vyhoštění by se mělo stát opravdu poslední možností vynucení cizinceva vycestování. Tuto skutečnost je nutné cítit obzvlášť v případě, kdy se jedná o zajištění nezletilé osoby, resp. osoby mladší 15 let. V předmětné věci nebylo spolehlivě prokázáno, že žalobce je osobou starší 15 let, což je obligatorní podmínka pro aplikaci § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v rámci své žaloby ze dne 26.8.2021 konstatoval, že nemá žádné znalosti českého jazyka. Je s podivem, že měl žalobce údajně uvést datum svého narození, když nemá žádné vědomosti českého jazyka, a současně je s podivem, že se žalovaný spokojil s údajně uvedeným datem narození, aniž by toto průkazně a prokazatelně ověřil. Nutno dodat, že sám žalovaný v rámci prověřování konstatoval, že žalobce nebyl s to se prokázat jakýmkoliv průkazem totožnosti, zejména pak občanským průkazem či pasem. Je více než důvodné předpokládat, že žalobce je osobou mladší 15 let, neboť pouze blíže nespecifikované „vizuální“ posouzení věku osoby je naprosto nedostačující a absurdní. Zajišťování nezletilých dětí cizinců, případně dětí samotných, představuje v praxi velice spornou otázku. Tato praxe by mohla být důvodně považována za nezákonnou, nemorální a v rozporu s nejlepším zájmem dítěte. Argumentační podpora tohoto závěru analogicky vyplývá mj. i z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku ve věci M. a ostatní proti Belgii, ve kterém soud odsoudil Belgii za držení nezletilých dětí v doprovodu jejich matky v detenčním zařízení. Soud v této souvislosti konstatoval porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy, tedy nezákonné zajištění nezletilých dětí, a dále uvedl, že jejich držení v nepřijatelných podmínkách zařízení koncipovaného pro dospělé, ve stejných podmínkách jako dospělí, aniž by středisko bylo uzpůsobeno jejich extrémní zranitelnosti, zakládá nelidské a ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy. Soud opakovaně potvrdil své závěry, ke kterým došel již v případě M. M. a K. M. proti Belgii, kdy byla Belgie odsouzena za držení nezletilého dítěte bez doprovodu v detenci. Tentokrát soud své závěry rozšířil i na děti

držené v detenčním zařízení v doprovodu rodičů. Jak soud mj. konstatoval, extrémní zranitelnost nezletilých dětí by měla být rozhodující a měla by převažovat nad nelegálností pobytu cizince. Soud rovněž uvedl, že samotný fakt, že děti nebyly odloučeny od matky, nezabývá úřady jejich povinností chránit nezletilé. S ohledem na tento rozsudek by proto bylo vysoce žádoucí vůbec k zajišťování rodin s nezletilými dětmi nepřistupovat. Tyto závěry lze nepochybně aplikovat také na případy, kdy dojde k detenci, resp. k zajištění samotného dítěte. Při posuzování přiměřenosti je vždy třeba poměřovat něco k něčemu - tedy v tomto případě zájem na ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý život žalobce. K tomuto lze dále odkázat také na doporučení Rady Evropy č. 1504 z r. 2001, o nevyhošťování dlouhodobých imigrantů, v němž je uvedeno, že by k vyhoštění mělo být přistupováno pouze výjimečně v situacích, kdy další setrvání cizince představuje skutečnou hrozbu pro stát. V případě žalobce je důvodné předpokládat, že v jeho případě tento nepředstavuje žádnou, ani potenciální, hrozbu pro stát. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12.8.2021 č.j. KRPP-99064-3/ČJ-2021-030022** bylo rozhodnuto tak, že podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců se žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce se podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje na 60 (šedesát) dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce byl dne 11.8.2021 v 06:45 hodin kontrolován při pobyté kontrole hlídkou Krajského ředitelství Policie České republiky Plzeňského kraje, odborem cizinecké policie, na adrese X, kdy nebyl schopen prokázat svoji totožnost. Uvedl pouze, že se jmenuje V. P., nar. X, st. přísl. X. Z tohoto důvodu byl zajištěn a eskortován ke správnímu orgánu. V databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů byla ověřena totožnost žalobce, která souhlasí s jeho uvedenými údaji. Provedenou lustrací v CIS bylo zjištěno, že žalobci bylo v roce 2019 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců z území členských států Evropské unie (dále jen EU) v délce 18 měsíců. Nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění bylo dne 7.12.2019. V evidenci nežádoucích osob byl veden od 7.12.2019 do 23.6.2021. Od 7.12.2019 nebyl dle CIS oprávněn k pobytu na území České republiky (dále jen ČR).

V protokolu o výslechu žalobce dne 11.8.2021 potvrdil svoji totožnost a uvedl, že do ČR přicestoval na svůj platný cestovní doklad v červenci roku 2012 autobusem do Liberce z důvodu zprostředkované práce. První měsíc pobytu v ČR ztratil svůj cestovní doklad, ale jeho ztrátu byl na policii nahlásit až po třech měsících. Do dnešního dne neudělal nic pro to, aby si opatřil nový cestovní doklad. Měsíc pracoval v Liberci, pak odjel do Prahy, kde žil a pracoval do roku 2020. Ke konci srpna roku 2020 se přesídlil do Plzně. V ČR je roku 2012 nepřetržitě. Uvedl, že nikdy nikam z ČR neodcestoval a to ani do žádného okolního státu. V Plzni je od roku 2020 do dneška. Adresu kde v X bydlí, si nepamatuje, je to někde u Borského parku, je to ubytovna. Dnes ho kontrolovali revizoři v autobuse č. 30, kdy neměl platnou jízdenku a nemohl poté prokázat svoji totožnost jinak než ústně. Proto si myslí, že je zde cizinecká policie.

Správní orgán důsledně zvážil, zda v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a došel k názoru, že nepostačuje, jelikož v protokolu uvedl, že v ČR nemá žádnou stálou adresu pobytu, pouze uvedl adresu, kde momentálně bydlí, je to dle jeho vyjádření ubytovna, ale správnímu orgánu nebyl schopen doložit přesnou adresu. Žalobce již svým pobytem v minulosti nejméně od 7.12.2019 do 23.6.2021 mařil výkon rozhodnutí č.j. KRPA-253940-

23/ČJ-2019-000022. Z tohoto důvodu by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že z území vycestuje. Žalobce nemá cestovní doklad, ani nemá k dispozici žádnou hotovost, tj. nemá dostatečnou částku k poskytnutí finanční záruky dle § 123b zákona o pobytu cizinců, z tohoto důvodu nelze toto zvláštní opatření za účelem vycestování z území uložit.

Žalovaný po zhodnocení všech výše uvedených okolností případu dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty a je dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Případné ztěžování výkonu správního vyhoštění odůvodnil správní orgán skutečnostmi, že žalobce již svým pobytem v minulosti mařil výkon rozhodnutí, do protokolu uvedl, že nemá dostatek prostředků k vycestování z území ČR, protože nemá povolen pobytu a není schopen si zajistit finance na vycestování, současně se žalobce při pobytové kontrole prokázal pouze ústně, nemá žádný cestovní doklad a snažil se z místa kontroly odejít.

Správní orgán se také zabýval zákonným požadavkem stanovit dobu zajištění tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění účastníka řízení. Žalobce pobývá na území ČR bez cestovního dokladu i bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Z tohoto důvodu musí správní orgán nejprve požádat Ředitelství služby o ověření totožnosti a vydání cestovního dokladu k vycestování z území ČR. Ředitelství služby cizinecké policie cestou zastupitelského úřadu ověří totožnost žalobce. Po ověření totožnosti a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění realizuje Ředitelství služby cizinecké policie výkon správního vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Do ověření totožnosti zastupitelským úřadem nelze správní vyhoštění žalobce realizovat. Správní orgán konstatoval, že stanovená lhůta je přiměřená k výše uvedené složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce.

Současně se žalovaný zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění tak, jak to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, je v současnosti správní vyhoštění realizovatelné.

Závěrem žalovaný uvedl, že rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše. Správní orgán vyhodnotil všechny výše popsane skutečnosti z pohledu, že zajištění žalobce je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod a porovnal protichůdné zájmy žalobce (osobní svoboda) a ČR a EU (aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu a cizinci bez pobytového oprávnění aby vycestovali z území).

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 9.11.2021** mimo jiné uvedl, že rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 12.8.2021 č.j. KRPP-99064-3/ČJ-2021-030022 bylo vydáno žalobci, který ústně uvedl jako svou identitu příjmení P., jméno V., datum narození X, státní příslušnost X. Žalovaný zdůraznil, že žalobce tuto identitu uvedl několikrát, a to jak v současném řízení, tak v roce 2019, kdy mu bylo vydáno první rozhodnutí o správním vyhoštění z členských států EU, přičemž ani tehdy tyto údaje nijak nerozporoval. V

protokolu o výsledku ze dne 11.8. 2021 žalobce znovu a shodně potvrdil identitu a rovněž uvedl jména a data narození svých rodičů a sestry. Dále uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2012 za účelem práce. Vzhledem k přítomnosti tlumočníka u výsledku se nelze odvolávat na neznalost českého jazyka či neporozumění kladeným otázkám, zvláště pokud se jedná o dotazy na základní osobní údaje. Žalovaný dále konstatoval, že vizuální posouzení věku žalobce je sice subjektivní metodou, ale žalovaný neměl v úmyslu na jejím základě určovat přesný rok narození žalobce. Tuto metodu využil pouze jako potvrzení zjištěných (a žalobcem sdělených) skutečností. Nelze v žádném případě uvažovat o tom, že je žalobce mladší 15 let. Na území ČR pobýval od roku 2012, kdy podle svých slov přicestoval za prací, což by znamenalo, že mu v té době bylo pouhých 6 let. Nad rámec uvedeného sděluje žalovaný, že žalobce nejméně od 7.12.2019 do 23.6.2021 mařil výkon správního rozhodnutí č.j. KRPA-253940-23/ČJ-2019-000022-SV, když po nabytí právní moci rozhodnutí setrval na území, a z tohoto důvodu je postup podle § 124 zákona o pobytu cizinců naprosto adekvátní (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 30.9.2014 č.j. 9Azs 192/2014-29: „*Za situace, kdy cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona*“). Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 12.12.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 9.11.2021 odpovídají obsahu spisu. Ze záznamu založeném ve správním spise vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobci předáno dne 12.8.2021, což stvrdil svým podpisem.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
9. Podle **§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců** „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec*

mohl mařit nebo ztěřovat výkon rozhodnutí o správním vyhořtění, zejména tím, ře v řízení uvedl nepravdivé údaje o totořnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“

10. Dle **§ 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců** „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuř bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhořtění anebo o jehoř správním vyhořtění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl ulořen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhořtění.“
11. Podle **§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců** „Policie v rozhodnutí o zajiřtění stanoví dobu trvání zajiřtění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhořtění. Při stanovení doby trvání zajiřtění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhořtění, je policie oprávněna dobu trvání zajiřtění prodlouřit, a to i opakovaně. V řízení o prodlouření doby trvání zajiřtění cizince za účelem správního vyhořtění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
12. Dle **§ 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců** „Doba zajiřtění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamřiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajiřtění překročit 90 dnů.“
13. Na úvod soud konstatuje, ře podle čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES platí, ře zajiřtění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhořtění (odst. 1). Ukáže-li se, ře reálný předpoklad pro vyhořtění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo ře přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajiřtění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuřtěna (odst. 4). Různé jazykové verze směrnice používají výrazy, které mají v běžném jazyce podobný, nikoliv však stejný význam (předpoklad vyhořtění skutečný, odůvodněný, rozumný, postačující). Soudní dvůr Evropské unie k tomu v rozsudku velkého senátu ve věci C-357/09 PPU, S. Š. K. (Ch.) ze dne 30. 11. 2009 uvedl, ře čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán tak, ře pouze skutečný předpoklad, ře může dojít k úspěšnému vyhořtění s ohledem na lhůty stanovené v odstavcích 5 a 6 téhoř článku, odpovídá reálnému předpokladu pro vyhořtění a ře ten neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, ře dotyčný bude s přihlédnutím k uvedeným lhůtám přijat ve třetí zemi. Tím považoval obsah čl. 15 odst. 4 směrnice za upřesněný (srov. odst. 60 rozsudku SD EU ve věci C-146/14 PPU, M., ze dne 5.6.2014). Z hlediska míry důkazu potřebného pro rozhodnutí žalovaného, potařmo soudu, jde o vyjasnění pouze částečné, protože užívá stejných slov jako text samotné směrnice.
14. Závěr o uskutečnitelnosti vyhořtění je tedy dán, pokud je alespoň možné (potenciální), ře k němu v době zajiřtění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150. Účelu prodloužení zajiřtění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhořtění méně pravděpodobné než jeho nemořnost (srov. i rozsudky NSS ze dne 14.4.2016 č.j. 9 Azs 2/2016-71 a č.j. 3 Azs 283/2015-62). Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 je třeba výře uvedené závěry chápat tak, ře možnost vyhořtění musí být skutkově podlořená tak, ře vyhořtění lze alespoň rozumně očekávat v nejdelší přípustné době zajiřtění.

15. Požadavek co nejkratšího zajištění ovšem neznamená, že by nemohlo dojít k úplnému vyčerpání nejdelší přípustné doby zajištění. Budou-li s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění, a pokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění, jde stále o zajištění zákonné (srov. rozsudky NSS ze dne 27.4.2016 č.j. 10 Azs 275/2015-40, ze dne 25.4.2019 č.j. 7 Azs 336/2018-70). Existence reálného předpokladu pro vyhoštění není vyloučena ani v případě, kdy dojde k opakovanému prodloužení doby zajištění až do dosažení maximální délky doby zajištění, vždy však musí být tyto podmínky postupu správního orgánu splněny.
16. V poměrech souzené věci to znamená, že žalovaný měl jednat bez prodlení a měl si ujasnit, zda je vyhoštění v době zajištění žalobce alespoň možné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tak žalovaný učinil a jeho úvahy mají dostatečnou oporu ve správním spisu. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce, který pobývá na území ČR bez cestovního dokladu i bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Z tohoto důvodu musí správní orgán nejprve požádat Ředitelství služby cizinecké policie o ověření totožnosti a vydání cestovního dokladu k vycestování z území ČR. Ředitelství služby cizinecké policie cestou zastupitelského úřadu domovského státu ověří totožnost žalobce. Po ověření totožnosti a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění realizuje Ředitelství služby cizinecké policie výkon správního vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Do ověření totožnosti zastupitelským úřadem nelze správní vyhoštění žalobce realizovat.
17. K námitce žalobce, že v daném případě nebylo spolehlivě prokázáno, že žalobce je osobou starší 15 let soud uvádí, že u výslechu žalobce byl přítomen tlumočník, proto lze předpokládat, že kladeným otázkám žalobce porozuměl a nelze se tedy dovolávat na neznalost českého jazyka. Současně žalobce sám policii sdělil své jméno a příjmení V. P., datum narození X, svoji totožnost nebyl schopen prokázat žádným dokladem. Proto byly dále provedeny úkony směřující k ověření totožnosti žalobce, přičemž byla nalezena shoda v systému CIS. Tyto záznamy potvrdily ústní prohlášení žalobce o jeho jméně, věku a státní příslušnosti. Žalobce ani nijak nerozporoval svoji identitu, tuto identitu uvedl vícekrát a současně uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2012 za účelem práce, proto nelze ani uvažovat že by žalobce byl mladší 15 let, jelikož by to znamenalo, že v té době mu bylo pouhých 6 let. Zdejší soud proto shora uvedenou námitku považoval za nedůvodnou.
18. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
21. Žalobci byl pravomocným usnesením ze dne 1.11.2021 č.j. 17 A 83/2021-32 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Tomáš Plíhal; v takovém případě platí odměnu za zastupování a

hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.). Ustanovený zástupce žalobce vyúčtoval písemně dne 23.11.2021 náklady řízení v celkové výši 8.228,-Kč. Soudem mu byla přiznána požadovaná odměna za zastupování, a to za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a doplnění žaloby) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 6.200,-Kč, a náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon, celkem tedy 600,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) a g), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 2109959337/2700, VS 03302021, z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 23. listopadu 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně